

PROLOG

VID

HÖGTIDLIGHETEN MED ANLEDNING
AV BY SOCKENS INFÖRLIVANDE
MED SÄFFLE KÖPING
DEN 1 JAN. 1943

AV

VALDEMAR DAHLGREN

Pris 1 kr.

Säljes till förmån för Norgehjälpen.

Säfte
A.-B. SÄFFLE-TIDNINGENS TRYCKERI
1943

PROLOG

VID

INVIGNINGSFESTEN I SÄFFLE
DEN 1 JANUARI 1943

AV

VALDEMAR DAHLGREN

Från barndomstiden minnes jag en ort,
som rymde mera sagolikt och stort
än någon, som jag sedan lärde känna.
En sjungande och mäktig flod där flöt
med gungande kolosser i sitt sköt —
vad var vår älv därhemma emot denna!
Och mängt med forsens djupa, jämna brus
mångstämmigt sorlet steg kring hundra hus —
hur liten var vår hemby och hur stilla!
Gick dagen så vid händelsernas brus,
kom kvällen se'n med floder utav ljus —
här var den varken fara eller villa.
Hur slog från Olsmäss hjärtat hårda slag
i väntan på den stora marknadsdag,
som almanackan skymta lät i fjärran!
Tillräcklig tröst den var för köld och höst,
och aldrig med ett mera fröjdfullt bröst
man satte sig hos far och mor i kärran.

Vad vimmel utav fordon, folk och få!
I cirkustältets fladdrande palä
de mest förundransvärda ting sig tedde.
Till karusell'ns dyrbara ryttarliv
ett dånande, andtrutet positiv
min glada gång igenom gyttjan ledde.
Och Mohn gick, kringvärvd utav spåda skrin,
och granskade med ansvarsmättad min
avkomman utav sina yorkshiresvin,
den tid vår bygds kurantaste valuta.
Och i en barrskogs dävna sköt
på norskt och eget mål bland Näsets nöt
man hörde röster bjuda eller pruta.

Jag hade skäl att vara stolt och glad
att Näset ägde sådan huvudstad.
Vad fanns ej där att skåda och beundra!
Jag såg dess namn på geografiens blad,
men ej i svenska städers långa rad,
fastän den nått en sådan storleksgrad,
och ett befolkningstal på åttahundra!

Så gick där livet lugnt sin gång
förutan kastningar och språng
omsider fram mot bättre tider.
Den blandning utav stort och smått,
som hör till mänskolivets lott,
förmams ock här i dagens strider.

Men stilla i idyllens ro
kring ättehög och landsvägsbro
det växte hem, där byggdes bo
på jungfruliga stränder.
Nativiteten som problem ej än
var känd på orten, trygg låg den
i fru Lundells förfarna händer.
Och sockerbagarn var poet.
Hans Litteris, hans hemlighet,
dess sällsynthet, dess kunglighet
var allom kär och känder.
Han störde ingens säkerhet,
hans poesi, så vitt man vet,
ej gjorde någon själ förtret.
I den som i sin sockersmet
han följde idel goda mönster.
Han prisade i lyrisk flykt
de läskedrycker, som han bryggt,
och kvädet kunde läsas, tryckt
på flaskorna uti hans fönster.
Med By församlings röstlängd mätt
sulfitfabrikens chef haft rätt
på visst om ock ej nyttjat sätt
"kommunen, det är jag" att säga.
Och hedern själv i hög person
sågs värdigt skrida över bron
med major Bratt och Bäcks patron.
Man visste deras värde väga.
Vad Frykmans lilla skola gett
av vett och vetande i ett
har den ett ärat rum berett
i lärjungarnas tacksamt rörda sinne.

Så stiga gamla bilder opp
i skiftande men samlad tropp,
och klarnade med årens lopp,
de gömmas trofast i vårt minne.
Den tidens lilla Säfte är förbi.
Det var stort nog att älska t bli,
det veta vi, det känna vi,
som en gång levat med däri,
varmt, djupt i hjärtat inne.

Där kom en tid av annan art.
Det nya Säfte satte fart,
och snart blev klart och uppenbart,
att det sin stammor distanserat.
"Säg, varför nu bo var för sig?
Nej, flytta hellre hem till mig",
har det nu socknen proponerat.
D e t vidgat har sitt arbetsfält.
I massa ha dess alster ställt
till skilda länder färden.
Dess horisont har blivit ny:
det ligger icke mer i By,
det ligger nu i v ä r l d e n.
Och h o n med hävd från harg och hög
har ärevördig, dock ej trög,
dess anbud konfirmerat.

Oss denna dagen vittne bär,
att den nyordning inträdd är

av olikriktad karaktär,
som parterna planerat.
Nu Öcken förstadsrang skall få,
till Låka skall en strandväg gå,
Storgatans autostrada nå
från Kilas gräns till Pongelätta,
Trätälja, äldsta namn i By,
på Stora torget stå staty —
ja, mycket följer efter detta!
Men må det främst bli verkets lön,
att tid, som kommer, gör det rön,
att det som skedde, var det rätta.

I skuggan utav mänsklighetens nöd
vi kämpa att vårt hem på jorden trygga,
och som vår tro, vår plikt, vår kraft oss bjöd,
vi sträva hoppfullt att vår framtid bygga.

Se ut i världen och med undran märk —
hur stolta mål i övrigt folken nådde —
att skapa samhällslycka var det verk,
som de i all sin kraft dock minst förmådde.

Vad gärning än vi gjort i tid, som gått,
vad än för gången räknats som det första,
är r i k e t, folkets hem i stort som smått,
av alla våra verk likväl det största.

Det samhällsbygge, som i dag vigs in,
lyckönskas tveklöst ren i denna stunden,
ty det är rest av svenskt medborgarsinn
och därför hemlighetsfullt fast i grunden!

Det starka nya, barn av denna tid,
förmäler sig här med det goda gamla,
dock samma andas krafter, som till strid
för samma mål, för samma frid sig samla.

Det nya komme så till rätt och skäl,
det gamla goda vinne många trogna,
och må vår ort till ökat allmänt väl,
i hägnet av de sinas kärlek mogna!

Må rika tankar här få makt att gro,
och hägnad skänkas åt den vackra drömmen,
som slår till fjärran strand sin regnbågsbro,
och skönhetssyner hägra över strömmen!

Bland alla Värmlands namn det äldsta har
vid sin historia Säffle kunnat fästa.
Må det uti en lycklig framtids dar
få fästa vid den många av de bästa.

